

De Gekookte Profeet

De paar idioten met vlaggetjes op hun wangen en vikingmutsen op, vertrokken direct weer na het wereldkampioenschap en kwamen natuurlijk niet meer terug. Ze waren hier alleen vanwege het voetbal en niet vanwege de dieren, dat kon zelfs iemand zonder gave voorspellen.

Ik zat alleen in mijn kamer van vuistdik glas en eindeloos rondgepompt zeewater. Een paar groen uitgeslagen stenen als stoel, nachtkastje en schemerlamp. Ik dobberde rond in het halfduister en tweemaal daags gooide mijn verzorger een emmer vol surimisticks boven mij leeg. De schaduwen die de spotlights boven mijn tank en de rechthoekige surimisticks samen maakten, dwarrelden als confettistroken over mijn weke lichaam. De wazige gang achter het glas was leeg.

Het werd ijskoud in onze Duitse dierentuin. De grote hopen stront op de namaaksavanne werden niet meer opgeschept en afgevoerd in kruiwagens, maar kleurden wit van de rijp en vrozen vast aan de grond. Het eten werd steeds minder, en minder gevarieerd. Een zebra kreeg scheurbuik, een leeuw verloor een tand.

Op een nacht in januari kroop de eigenaar van de dierentuin uit zijn bed. Hij pakte het grote verdovingsgeweer uit het noodkastje naast het verblijf van de leeuwen. Gehuld in een zwarte winterjas en een wollen bivakmuts sloop hij over de paden van de dierentuin naar de slaaphokken van de olifanten en de neushoorns. Hij legde aan en schoot ze één voor één met zachte plofjes in de hals. Hij klom het verblijf in met een grote zaag en ontdeed de slapende, logge dieren van hun hoorns en slagstanden. Het ivoor legde hij in de laadbak van zijn donkerblauwe BMW. Hij reed weg richting het Oosten.

Wij bleven achter in een dierentuin waar schuldeisers om de dag een dier kwamen halen om te verkopen. Kamelen werden in trailers geladen, terwijl hun verzorgster ze zacht huilend probeerde te kalmeren met kusjes op hun lichtgele snuit. Grizzlyberen werden met een pil in hun zalm verdoofd en slap weggedragen op brancards om te verkopen aan verzamelaars en circussen in Georgië en Turkmenistan. Mijn overbuurmannen, de haaien, werden magerder en magerder, tot er ééntje stierf en 's ochtends als een bleke vuilniszak aan het wateroppervlak dreef. Zijn mond hing onder water open. Een dierenarts kwam, hij spoot de andere haaien één voor één dood.

Mijn verzorger had net de emmer surimi boven mijn tank uitgeklopt. Door de kleine golfjes in het kabbelende water zag ik zijn bleke gezicht naar beneden kijken. Ik keek terug. Mijn glimmende kattenogen streden met zijn lege mensenogen. Toen liep hij naar het kastje naast het lege haaienverblijf, deed het open, pakte een patroon van het verdovingsgeweer dat daar hing, schroefde de dop los, liep terug naar de bovenkant van mijn tank, keek nog één keer naar mij en dronk toen in één teug het patroon leeg. Zijn lichaam verslakte onmiddellijk en hij viel met een plons in het water.

Inktvissen zijn slimme dieren en door mijn lange verblijf in de dierentuin, zit in mij zelfs een beetje menselijkheid. Ik heb netjes gewacht tot hij verdronken was en niet alleen verdoofd. Ik wist dat hij niet gered en gereanimeerd zou worden, of wakker zou schrikken en proestend naar de kant zou zwemmen. Ik wist dat zijn longen zich zouden vullen met water.

Een octopus heeft drie harten. Eén daarvan rouwde om de verzorger, één daarvan was blij met het voer en de derde wist hoe het af zou lopen. ik heb mijn tentakels zachtjes om zijn gezicht gevouwen en mijn zuignappen tussen zijn dwarrelende haar vastgeklonken aan zijn achterhoofd. Toen heb ik

mijn kaak, verstopt in het midden van mijn tentakels, opengeklapt en ik heb zijn gezicht eraf gehaald en in mij weg laten glijden.

Pas na uren haalden ze het lichaam uit de tank, schrokken, en begroeven het zonder gezicht op een Alpenveld ver weg in Zwitserland, waar hij vandaan kwam. Mij wilde ze afmaken, maar er was geen geld meer voor de dierenarts en zijn spuit. Bovendien kon de curator geen slechte pers gebruiken. Er werd een nieuwe eigenaar gezocht en ik was een belangrijke attractie. Andere dieren stierven bij bosjes, maar ik bleef waar ik was. Octopussen kunnen lang op een maaltijd teren.

De nieuwe eigenaar was een droevige man uit de DDR die net een huis had gekocht in de rijke buurt van Düsseldorf. Niemand wist waar hij precies vandaan kwam of hoe hij aan het geld kwam, als ik naar hem keek zag ik alleen een zwartmarmere asbak gevuld met groene Anta-flu. Hij kocht alles, van de oude Portugese geit in de kinderboerderij, tot de lege aquaria vol doods haaienwater. En hij kocht mij.

De in zijn handen wrijvende curator en de bleke man uit de DDR, samen voor mijn aquarium. Ik zie vanachter het smerige glas de curator op mij wijzen, vervolgens haalt hij zijn magere hand over zijn gezicht. De bleke man is een en al oor, doet alsof hij geschrokken is. Hij kijkt mij door het water heen aan. Ik kijk hem aan. Mijn glimmende kattenogen strijden met zijn lege mensenogen.

De bleke man in zijn eentje boven mijn tank. Het is nacht, eenzelfde soort nacht als toen de vorige eigenaar met het ivoor in zijn kofferbak naar het oosten reed. Maar deze nacht is voor de nieuwe eigenaar, met zijn spierwitte huid, zijn ademwolkjes, het zweet op zijn voorhoofd en het schepnet dat hij langzaam mijn richting uit laat komen. Ik ga braaf in het net liggen, ik weet wat er komen gaat.

Een curverbox gevuld met water en octopus op de leren bijrijdersstoel van een uiterst stille auto. Hij heeft het deksel vastgemaakt met gaffatape, hij weet hoe goed ik ben in ontsnappen. Samen rijden we over de nachtelijke, stille snelweg, bedekt met geeloranje lantaarnlicht.

Ik woon in een pan met kokend water. Mijn eigenaar roert in mij. Ik besta uit hompen, er wordt een glas rode wijn bij mij gegoten. Mijn drie harten drijven en vallen uiteen. Worden zes harten, worden twaalf harten, worden vierentwintig inktvisharten. De toekomst zien is door een diamant kijken. Hoe meer vlakken regenboogkleurig licht je met je harten ziet, hoe duurder de diamant.